

ere i Kjøbenhavn, forekommer det mig, at han ikke bør gøre sin Tilslutning til et Statsbidrag til Børneasylter afhængig af, hvad der fra andre Sider ydes for at drage Omsorg for disse Børn. Det forekom mig, at den ærede Ordfører, med det grundige Kendskab, han har skaffet sig, maatte indrømme, at disse Penge vilde være særdeles vel anvendte. Jeg kan derfor ikke opgive den ærede Ordfører, men har fremdeles det Haab, at naar denne Sag kommer frem igen, vil hans varme Hjerte for de uorne, uopdragne Unger ikke fornægte sig, men han vil yde Støtte til deres Forbedring.

Alberti: Jeg ved ikke, om den højtærede Formand vil tillade mig at oplyse om, hvorledes det er gaaet til i Finansudvalget med denne Sag?

Formanden: Det er ikke godt at dømme derom, naar man ikke kender disse Enkeltheder, men efter at Sagen er draget frem, vil jeg i hvert Fald henstille til det ærede Medlem at fatte sig saa kort som muligt i saa Henseende.

Ordføreren (Alberti): Det forholder sig saaledes, at der jo forelaa to Lovforslag, der begge vare henviste til Finansudvalget, nemlig det her foreliggende Lovforslag og et Lovforslag stillet af de socialistiske Medlemmer. Det var to Lovforslag, som vare stillede hver for sig, og som derfor ogsaa i og for sig burde behandles hver for sig. Der blev straks i Finansudvalget taget fat paa det her foreliggende Lovforslag, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) erklærede, at det var han ikke saa tilfreds med, men han vilde stille en Række Ændringer til Lovforslaget, og han stillede ogsaa disse Ændringer, idet han som Ændring til Lovforslaget opstillede hele det andet Lovforslag. Naar nu Stillingen blev den, at det ærede Medlem, som repræsenterer det Parti, fra hvem først den Tanke, som ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag — ganske vist i en uheldig Form — var fremkommen, og som altid giver sig ud for at være de eneste, som repræsenterer Arbejderklassen, stillede sig saaledes til det Lovforslag, der var indbragt af et Par Medlemmer af Flertallet i denne Sal, at de ikke ønskede Lovforslaget fremmet paa Grundlag af de Principper, det indeholdt, saa fandt vi, at det for os var ganske naturligt at lade Lovforslaget ligge og opgive den Tanke, som vi ønskede at gennemføre. Vi mente nemlig, at da der ikke var nogen

Mening i, at vi skulde søge at føre det Lovforslag igennem, for at de, som fra først af havde bragt denne Tanke frem — ganske vist i en uheldig Form — paa deres sædvanlige Maade — hvad de altid søge Lejlighed til, hvor de kunne — skulde kunne staa frem og skælde Venstre ud og sige: Det er alt, hvad dette usle og daarlige Parti vil gøre for eder; men vi andre, vi vilde gøre noget helt andet, vi ville berede eder en lyksalig, paradisisk Tidsalder. Vi mente da under disse Forhold, at det var bedre at lade Forslaget ligge ganske roligt, og meddelte dette til det ærede Medlem. Det ærede Medlem smagte derpaa, og til sidst kom han til den meget fornuftige Erkendelse at sige: Ja, naar jeg ved min Virksomhed betager Forslagsstillerne eller deres Meningsfæller i Udvalget Lysten til at fremme denne Sag, vil jeg være saa fornuftig at holde de to Forslag ude fra hinanden, og det ærede Medlem var da saa fornuftig at opgive den Sammenkobling, han havde paatænkt. Desværre kom det ærede Medlem lidt sent til denne fornuftige Tanke, thi var det ærede Medlem kommen til den fornuftige Tanke paa et tidligere Stadium, havde vi haft Lovforslaget til Behandling tidligere her i Salen. Det kan godt være, vi have vist det ærede Medlem for meget Hensyn, men, som sagt, det er noget, det ærede Medlem ikke har Ret til at beklage sig over. — Hvad angaar Tanken om fra Statens Side at yde Tilskud til Asylterne, forekommer det mig rigtigt nok, at det er temmelig urimeligt af det ærede Medlem at komme her og forlange denne Støtte. Det ærede Medlem sidder jo selv i Borgerrepræsentationen som Medlem af et Flertal og vil selvfølgelig med stor Lethed kunne faa vedtaget alle de Forslag, han maatte ønske at stille om Tilskud til Børneasylter, og jeg fastholder, at dette i allerhøjeste Grad er en kommunal Sag og ikke en Statsag.

K. M. Klausen: Jeg skal kun gøre ganske faa Bemærkninger til den ærede Ordfører. Vi have nu altsaa faaet at vide, hvori det frygtelige bestaar, hvormed jeg skulde have forhindret, at dette Lovforslag fremkom tidligere. Jeg antager, at de fleste ærede Medlemmer sikkert ere blevne overraskede over at det ikke er andet, end hvad der sker i ethvert Udvalg. Der plejer jo, naar der foreligger Forslag i et Udvalg, fra de forskellige Sider at fremkomme Ændringsforslag. Der forelaa nu i dette Udvalg to Forslag, et indbragt af de to Herrer Venstremænd og et indbragt af Socialdemo-